

Viktor Fordell – The Garden

04.11 – 19.11.2023

Jag tror att det är en fin dag utomhus. När jag tittar mig omkring ser jag inga fönster. Den här platsen som jag befinner mig på är inte lik någon annan plats. Väggar, en stängd dörr och svaga ljussken. Ovanför mig ser jag konturerna av kroppar. Det måste betyda att jag ligger ner. Jag kan inte röra mig. Jag hör någon säga att det verkar som att min andning har upphört. I rösten finns en osäkerhet. Ett ansikte lutar sig nära fram som för att lyssna efter luftströmmar. Om jag är döende är jag fortfarande levande. Jag hör fotsteg i en trappa. Jag ser två män. De bär på stora plastsäckar. En av säckarna är genomskinlig och i den ser jag några av mina egna tillhörigheter. De arbetar metodiskt. Kanske är det som sker ett slags omhändertagande. Ett intag eller snarare en utskrivning till ett slutförvar. Jag vet inte. Jag tror att det är en fin dag utomhus. En gång var jag på ett stort fält. Jag ser det framför mig. Jag känner hur vinden blåser behagligt. Trädens grenverk vajar i luften. Ett fönster öppnas och i glaset reflekteras ett starkt solljus. Människor rör sig över gräset. Vuxna, barn och enstaka djur. Plötsligt börjar de ramla ihop. Det fortsätter. Alla faller till marken. Till slut står ingen längre upp. På avstånd ser jag mig själv och hur jag också faller. Jag ser hur jag försöker ta mig upp utan att lyckas. Kropparna sjunker in i gräset. Fältet blir öde. Varmt ljus. En insekt fladdrar bland blommorna. Nu hör jag också att det spelas musik. Jag minns att jag brukade tycka om att ägna mig åt växter. Det var ett intresse. Kanske är det fortfarande ett intresse. Eller så är jag redan död och allt bara pågår som tidigare. Det är svårt att veta. Jag tror att det är en fin dag utomhus. Männen fortsätter att gå upp och ner för trappan. Det ser ut som att det finns plastsäckar kvar att bära.

Elliot Baron